

sigten ikke være anden end at provocere et Valg snarest muligt, saa har Forslagene ikke en Karakter som Forhandlingsgrundlag, men kun som Agitationsemner, og det medfører jo, ganske menneskeligt og naturligt, at ogsaa de andre Partier maaske tager et mere agitatorisk og politisk end rent sagligt, forhandlingsmæssigt Standpunkt til Forslagene. Det er altsaa noget, man skal undgaa.

Saa er der en anden Ting, jeg i høj Grad vil raade Ministeriet til at undgaa. Det er, hvad jeg vil kalde for Naalestikkens Politik. Det høje Ministerium sidder kun som Mindretalsministerium her i Landet, og naar det haaber og venter som Regel at kunne have et lille Flertal i Folketinget, er det med Støtte af et Parti, hvis Støtte er ganske overordentlig betinget og mildest talt lunken, for ikke at sige til Tider isnende kølig. Det maa stemme til en vis Forsigtighed, naar man har en saa skrøbelig politisk Situation, og det høje Ministerium maa gøre sig klart, at ved højtidelige Lejligheder, hvor alt skal kunne samles, som det ogsaa er Meningen, i en fælles Stemning og under en fælles Form — jeg skal for ikke at tage alt for nærliggende Eksempler nævne f. Eks. ved Rigsdagens Aabning — gør et Ministerium, særlig naar det sidder saa svagt som det nuværende, klogt i ikke at følge denne Naalestikspolitik, men at følge den sundere og mere praktiske Fremgangsmaade, som det højtærede Ministeriums Partifæller i Sverige og England følger: at lade de gamle Former bestaa, saa længe de er overensstemmende med Forfatningen og i Virkeligheden med den almindelige offentlige Mening.

Men langt vigtigere er det naturligvis, at Ministeriet, som sagt, undlader at stille rene Agitationsforslag og kun stiller saadanne Forslag, som de i det mindste kan gøre sig noget Haab om at skaffe Enighed om. Gør de det, vil de være sikre paa at blive mødt med Forhandlingsvillie ogsaa fra det Parti, hvortil jeg hører. Vi indtager, som jeg sagde i Sommersamlingen, en fuldt ud selvstændig Stilling og er villige til Forhandling til alle Sider, naar der kan naas Resultater, som vi kan forene med vore politiske Grundanskuelser og med vort Program. Vi er villige til at forhandle med det socialdemokratiske Ministerium. Vi er ogsaa villige til at anerkende dem for, hvad de i øvrigt gør, naar det er Anerkendelse værd, og naar de optræder som Landsregering. Da jeg nu har fremført saa megen Kritik, saa lad mig sige, at jeg i høj Grad har glædet mig over baade den Udtalelse, som den højtærede Udenrigsminister fremkom med paa Fær-

øerne, og den Udtalelse, som den højtærede Statsminister fremkom med ved Indvielsen af Nationalparken paa Dybbøl. Der optraadte de to ærede Ministre virkelig som det, de skulde være, Landsministre og ikke Partiministre, og jeg vil gerne udtale min Anerkendelse deraf.

Men hvis Ministeriet vil forsøge i Form og Realitet at omdanne det danske Samfund lidt efter lidt til noget helt andet end det, det hidtil har været, vil de se, at de tager sig en større Opgave for, end de kan løse. Vi er ikke modne til at forlade det, som nu en Gang er Grundlaget for vor Samfundsbygning, vi er ikke modne til hverken ad lige Veje eller ad Omveje at komme ind paa en socialistisk Samfundsordning af den ene eller den anden Art. Og stiler Ministeriets Forslag i den Retning, og ser man, at dets administrative Handlinger ogsaa gaar ud paa at forberede noget saadant og foregribe et Stemningsomsving, som der endnu slet ikke er i dette Land, helt bort fra det bestaaende, vil de hos os kun kunne vente at finde den mest absolute Modstand overfor saadanne Forslag og saadanne Forsøg.

Pürschel: Under den Forhaandsreklame, som har lydt for den som Finanslovsforfatter debuterende Finansminister, har man i særlig Grad fremhævet dette, at vi nu skulde staa overfor en ærlig Finanslov. Nu er det jo i al Almindelighed betragtet betænkeligt at søge, som det her er sket, at monopolisere for sig selv den Slags Begreber som Ærlighed. Det giver i Regelen Bagslag. Det ligger da ogsaa meget nær at henvise de Herrer til, at er der noget Tidspunkt, hvor man her i Landet har vedtaget Finanslove, der ikke var ærlige i den Betydning, hvori Ordet her maa tages, saa var det under Krigstiden, da de Herrer stod som Støttere af det System, der den Gang herskede. Men det skal indrømmes, at Finansloven, som den nu foreligger, er en mere overskuelig Lov, og at i mange Henseender er dette Værk af den debuterende Forfatter mere tiltalende at læse, end dens Forgængere var. Det er jo, som det allerede er sagt af den foregaaende eller de foregaaende Talere — jeg tror, det er sagt af dem begge —, i væsentlig Grad Kommissionens Fortjeneste. Om dette nu er sagt saa tilstrækkelig tydeligt i den socialdemokratiske Presse, at det tilfredsstillende højtærede Finansministers stærke Krav om Ærlighed, ved jeg ikke, men det henstiller jeg til Overvejelse.

Med Hensyn til de Bemærkninger,